

עין משפט  
גר מצוה

**כח** א מ"י פ"א מהל'  
 שבת הלכה [ח] ט'  
**כז** ב מ"י פ"ו מהלכות  
 מעילה הלכה א'  
**כח** ג מ"י פ"ד מהלכות  
 תרומות הלכה א'  
 עוש"ע י"ד ס' שלא שאל ספק'  
 טט'  
**כח** ד מ"י פ"ו מהלכות  
 מעילה הלכה ה'  
**כח** (מ"י) שס פ"ו הלכה ח':  
**כח** ו מ"ז שס פ"ו הלכה  
 ז'  
 ז'

רה אור השלם

ואחר כאלו משה  
ואמר יאמרו אל משה  
כה אמר י' אלדי ישראל  
הבדל את עמי יצונו ה'  
מבדלם: שמואל א ה  
ואמר משה מן אתה  
תתן ידנו ונעלה ונאמר  
ועשנו לך אלהים:  
שמות כ  
ואמר אליו לך חזק  
ובדו ולא ילך חזק חזי  
עקב: שמות כז  
עז את חזק ואת חזי  
לאמר ואז חזק ואת חזי  
הוא העלה על מקדשה  
על המזבח על הלילה  
על הבקר ואש שחבה  
חזק: ויקרא כב  
ולא יאמר לך שאר  
כלל בגלך שבעת ימים  
ולא ילך מן חזק  
אשר חזק עזר ביום  
ראשון לבקר:

רבינו חננאל

הדרסים  
מקוץ  
לדברים יחידים ושאינו  
לדברים אצל הדרסים אין  
מקוץ  
אפילו  
לדברים יחידים. ר' יהודה  
שנעזב תבא אצותה וידיק  
בשעה לארץ לו חיי  
בר אבא וכתב לוהו חיי  
שלתו אליכם אצל גדול.  
ומה ויהו שלתו  
כזה לומר לא ששעתו  
בוה העצום  
להתיר בדרסים שפלוס  
להתיר בדרסים ושעתו  
לחזק במקום שאין שלתו;  
ומקשינן שבת.  
הלכות שבת ואלא כתוב  
בחוה שאסור להלכות  
ומקשינן צרכא להלכות  
והא דאשכחן דאצותה  
לאמארה דארץ שטור עליה.  
דאר. דאר. ר' אבא.  
החורב ודאר אין כותנה  
לנפא אלא לישול העצא  
לכסות לו ציאה והעצא  
לחזק שטור עליה שנעזב  
מקליב בעיזב הונא.  
שנעזב  
לל השקלתין שטורין.

ותן כמו הרים הליון  
כחוט השערה. שאין כל  
בשעה להזיק ההר אלא  
נראה כחלו ועומד כאילו  
כן הלבנון הללו דאי  
מאוריתא כל מלאכה  
אסורה ובכחה ההלכה  
פירשה מלאכת מחשבת  
כלומר אינו חייב במלאכה  
עד שיתבונן לעשות אותה  
מלאכה: "וירש"ם" חייב  
ועליון כולל הדברים  
מקרא ומשנה ותלמוד  
הכל נאמרו לו למשה

## הכל חייבין פרק ראשון חגיגה

**מלאכת** חשבת אסרה תורה. פרש"י שאלה צריכה לגופה  
במין מלאכה זאת שצרכנו לא היה ציין זה בעולם  
ולא יתכן דלם כן בכל מלאכות נמי כגון סוחר ע"מ לזנות במקומו  
למה מצידי (ו) דלעיל לא נחלף ליה שיהיה הצניע בעולם וכן בקורע ע"מ  
לתפור ג"כ לא נחלף ליה בקרע זה

[illegible]

**ולא יצין** מן הבשר. ואף על גב דמוקמין לקרא בפדק אלו דברים (פסמי דף פא. וס) בחגיגה שזאלת אשתי ימים וילול אחד ועוד דבשר כתיב דמשמע אכילת אדם מ"מ מפקין מיניה דתרי מדכתיב ביום הראשון לבקר ולא כתיב ביום השלישי לבקר

לא עשה שליחותו  
היינו כהררין התלויין  
קושיא דלמא שאני ממי  
מתרומה מה התם  
כמותו אף כאן שלוחא  
אמר רבא לא נצרכא  
בעל הבית ולא נזכר  
עניא מאי קא עביד  
בשערה אמר רב אימי  
מיד דהוא אמוציא מי  
אמר רב אשי לא נצטרך  
אבן או קורה של התם  
נתנה לחבירו הוא מעני  
מישקל שקלה מה לי  
היינו כהררין התלויין  
דלמא כדשמואל דר

דקאמזר מנתי' והכי לא אפשר לי לפרש גבי מעילות וגם משמע דדעהיא מועט וקאי לאהלות ים בן מקרא מועט אבל ההלכות מרובות וכן חפשי נפשיה הוא קר' בתוספתא (פ"א) מנא מקרא מועט והלכות מ' אומר רבי יהושע נבחר בבשר ר"ל מקרא מועט וחולה בדרמו מועט שדרמו נתנו: **בתנא** דהבבירי פ"א. ולא דמי לההיא דמתא לא חנוני שיטליה הסם משום

**משקל** שקלה מה לי הוא מה לי חברו. יש תימה דודאי שניה כדאמרין פרק השואל (ב"מ דף נט.) המשאיל קורדוס של אכל כי לא נתנה אכתי לא נהנה ממנה כלום וי"ל דהכא מיי

מן אלא מן התלמוד. ר' חנינא בשם שמואל אמר אין למדין מן ההוראה מן הדפליס אבל בראי' לאו פליג עובד: חנינא מנא לן דהקרבת זבח היא. ולמא הקה' חתנו ויורעו כשבור. ודחין טובא ודברים משטין הן. ואסיקנא אלא בבייש גמור לה' ופאק ריחו לן במדבר. ומכיל הובחין ופנתה להנשח לן במדבר. וא' הכי אמאי חנינא ודבריו דבריו מדבריו דבריו א' לייסון. מעילוח מן אקוימנא ברה וזכר בעל' משחיתו מעל. שילוח מן הווי' לה' יריעא ארעא מעות של הקדש למעולו. שכלא' אפערן ורת' ליה למדין וזכר ודא ר' חנינא אלא שילוח מן איכא למידין. הכי

**מלאכת מחשבת.** שהמחשבה חשבה דעסו ונתנון לה חיה לא  
ומשווה לה לבנין זה לפיכך פטור חיה רחו מעט דלוי מלאכה מחשבת  
בשבת לא כתיבא אלא במשכן הווי דכתיב ולי שסמך בפרשת ויקהל  
פרשה שבת בפרשת תשכן אנו מלאכה מחשבת בשבת: **מיכס**  
**דסיני.** דלאמרינן לעיל מוהגות

חזקו! חזון **תפלה** הרבות שמהם  
דלמא **הכי קמחר** רחמנא אכלו וקדשו  
והזון **תפלה** קפליה וזכים דקרא  
לאז שלמים יניחו אלף וזכחת בשר  
לאכול: **חלב** **הכא** **בזמן** **ההוא**. **הוא**  
בזמא להקדיש קרנות נדרין ברבל  
לא ילינו חוץ למוזח בעלות השחר:  
**הא** **כל** **השנה** **לינו**. **בתמידי**: **עד**  
**הבקר** **קפליה**. **היא** **העולה** **עד** **מוקדה**  
**עד** **המוזח** **עד** **הליילה** **עד** **הבקר**  
**מכאן** **אנו** **למדו** ששעלה כל הליילה  
אזים ופדריס עד קרנות וששטנו  
ההים אל ש מעלות השחר ולשעלה  
דפסלו עליה: **ומאי** **הכררי** **פסלו**.

גורו שוב ראייה מוילה היא: דברי  
תורה מקבלת לא יפנין. הלכך רמז  
בעלמא (ו): השליח עשה שליחא.  
בעל הבית שסיו נידו מעות הקדש  
ותחלפו במעויות ותנן בשבועה שליח  
ואמר לו קח לי מהם חנוק או שליח  
אם עשה שליחא בעל הבית מעל.  
וחסו כהררין שיש למהוה ולומר ובי  
שליח או חטא שהוליא מעות הקדש  
ובעל הבית מתחייב קרן וחומש  
ולהוציא אשם מעילות והרי ידוע לנו  
בכל הש"ס שאין שליח לדבר עבירה  
שיאם שולח מתחייב על ידי שליח:  
מעילה יפנין חטא חטא מסרומה.  
לכמה דברים חטא חטא חטא חטא  
נאמר במעילה וחטאם בשבועה מקדשי  
ה' (ויקרא ה) ונאמר בתרומה ולא  
תשא עליו חטא (במדבר י) מה  
הסם שליחא כמותר דמבייב קרן מריוו  
הסם אשם (ויקרא כז) ואם אשם

בשבת (ה'תש"ט) הוציא את הציבור  
לדברות שלום: "נזכר בעל הבית  
כו'. ברייתא היא ב'פ' בתרא דמעילה:  
והכי גרסין לדרסדע נזכר בעל  
הבית שכן של הקדש עד שלא יגיע  
שליח אלא חנוני ולא נזכר שליח והשליח  
השליח חייב: שליח עניא מאי עבד.  
נהי דבעל הבית פטור דכיון דנזכר  
אין ספקי דמו לא נחא ליה בשליחותיה  
דהיך ומסתתא לזא שטחו דהו.  
ומיהא שלח מאי עבד: מדי דהו.  
אשאר כל מוציאין מעות הקדש  
לחולין שבוגר שיעמול אף זה שבוגר  
הוציאן דכיון שכיטל המשלח שליחותו  
הוה ליה אריו מוציאין: הוא מעל.  
דכיון שנחמס ליה הוציאן מיד הקדש  
לחולין: וסכרו לא מעל. בכל שיעשה  
הוא כה דהא דרייה יהי ועליה  
ואשר חטא מן הקדש ישלם (ויקרא לו):  
דכל

מזר דכתיבי וגדלה להר"ר אלתנן לפרש דמילתא בכפי נפשיה היא מקרא  
ומה ספרים יש ריוח בין מקרא מועט אלעילי א"כ משמע דמילתא  
ניזת כהרין התלויין בשערה ואין להם על מה שיסמכו מבואר היה  
משמע דספירש רש"י ופירש כדפירש"י על הא דקאמר מקרא מועט  
ללא מעל להסם מיירי כמזיד ואין מחלל ומזני ללא מעל עד  
כמו עזב מעשה:

דבר זה כיון שנתנה לחברו יש לו למעול משום טובת הנאה של שאלה  
קדש מעל לפי טובת הנאה של חברו וחברו מותר לבקע בו לכתחלה  
ו שמתכוין להוציא מרשות הקדש ובמנחות (קד קא.)<sup>3</sup> פירשתי:

[illegible]

## מסורת הש"ס

(6) וְכִלְיֵי־יָדָיו וְשִׁנָּיו (ס) יָדָיו  
(7) נֶחֱסֵה (ס) קִדְשֵׁי־כֹהֵן  
(8) דְּרִישׁ (ס) מִשְׁלֵה כְּמִשְׁלֵה  
(9) חֶסֶד (ס) וְכִרְכֹּם לֵד (ס) וְשִׁנָּה  
(10) מִשְׁלֵה כֹהֵן קִדְשֵׁי־כֹהֵן  
(11) מִשְׁלֵה יָדָיו יָדָיו כִּי יִרְאֶה  
(12) חֶסֶד דְּרִישׁ מִשְׁלֵה  
(13) חֶסֶד מִשְׁלֵה יָדָיו כִּי יִרְאֶה  
(14) חֶסֶד מִשְׁלֵה יָדָיו כִּי יִרְאֶה  
(15) חֶסֶד מִשְׁלֵה יָדָיו כִּי יִרְאֶה  
(16) חֶסֶד מִשְׁלֵה יָדָיו כִּי יִרְאֶה  
(17) חֶסֶד מִשְׁלֵה יָדָיו כִּי יִרְאֶה  
(18) חֶסֶד מִשְׁלֵה יָדָיו כִּי יִרְאֶה  
(19) חֶסֶד מִשְׁלֵה יָדָיו כִּי יִרְאֶה  
(20) חֶסֶד מִשְׁלֵה יָדָיו כִּי יִרְאֶה

## הגהות הב"ח

[illegible]

## מוסף רש"י

[illegible][illegible]

בבעל הדין מועל, ומצא  
שהוא אלו שמות הקדש וטעם  
זה זה אינו שולחן קדושים חב  
ל שמות הקדש לחולין, ואינו לא  
הבית רחמי מעילה אשליה ככל  
מאי קא עביר, הא לא עביר  
לדגשור עסקין; ב"ק כ"ג. הרי  
יש דגשור יש לו רשות ליתן  
והוא יוכל להקדש ב"מ כ"ג.